

Arrest

nr. 124 520 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 april 2010 toe op Belgisch grondgebied op basis van een Litouws visum.

1.2. Verzoekster diende op 26 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaarde deze aanvraag ontvankelijk op 30 september 2010.

1.4. Op 20 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 25 oktober 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk op 22 februari 2012.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 september 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 7 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S.(...), H.(...) geboren te (...) op (...)

H.(...), N.(...) geboren te E.(...) op (...) + dochter:

S.(...), A.(...) geboren te (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H.(...), N.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 06.09.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingen-register omwille van "verlies van recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt het volgende in haar middel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van mijn verzoekster.

Verzoekster kampt immers met ernstige gezondheidsproblemen, onder andere ten gevolge haar illegale verblijfssituatie in ons land.

Verzoekster is zwaar depressief en kreunt iedere dag onder het leven. Bovendien lijdt verzoekster aan Hypertensie.

Verzoekster is hiervoor behandeling en zijn arts acht het absoluut niet-raadzaam om haar terug te sturen naar haar land van herkomst.

Het besluit van DVZ dd. 18.09.2010 dat mijn verzoekster door haar aandoeningen geen risico's loopt voor haar eigen leven of zijn fysieke integriteit is zeer kort door de bocht en steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met de persoonlijke (gezondheids)toestand van mijn verzoekster.

Art. 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een depressief persoon, die kreunt onder het leven en de dagdagelijkse beslommeringen uit te wijzen uit een land dat haar de aangepaste medische voorzieningen kan aanbieden, terwijl in haar land van herkomst, Armenië, een gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is.

Een depressief persoon die aan zijn lot wordt overgelaten, dreigt immers helemaal verloren te lopen en steeds verder weg te zakken in gevoelens van hopenloosheid, schaamte, grote ellende en uitzichtloosheid. Hoeft het nog vermeldt dat suïcidale gedachten de kop komen opsteken indien geen gepaste begeleiding voorzien wordt? Verzoekster werd bovendien door haar dokter beschreven als uiterst suïcidaal.

Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoekster een reëel risico inhoudt:

- 1. Voor haar eigen leven en fysieke integriteit*
- 2. Voor de onmenselijke toestand waarin zij terecht dreigt te komen*

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Armenië kan het volgende gesteld worden:

1. De behandeling van psychiatrische aandoeningen in Armenië is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden. België is immers een koploper in het behandelen van psychiatrische problemen.

2. Mijn verzoekster beschikt over zeer geringe middelen om de behandeling van zijn aandoening in Armenië verder te zetten. Het sociale systeem in zijn thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor mijn verzoekster ondersteund zou kunnen worden. Mijn verzoekster beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in haar land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten.

Wij wensen bovendien te verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisingen, dd. 12 februari 2013 ALAJ/Belgische staat.

De raad motiveert als volgt: "Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 EVRM, terwijl verzoekster nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet" wat in casu ook het geval is.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderde of terminaal karakter van de ziekte, zoals dit wel vereist wordt door artikel 9 EVRM.

Het feit dat er bij de verzoekster dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder art. 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderde stadium niet vereist.

Het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1 : "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De motivering die door de dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van art. 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar de Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot art. 3 EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstand- wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt.

De motivering is helemaal opgebouwd o.b.v. art. 3 EVRM en vergeet het voor mijn verzoekster meer soepele art. 9ter Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft motiveren o.b.v. art. 3 EVRM en sleurt art. 9ter Vreemdelingenwet er terloops bij zonder het meer soepele karakter van deze bepaling te erkennen.

Het komt bovendien vreemd voor dat de arts-adviseur tot de bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoekster noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.

Dat de bestreden beslissing in haar motivering deze evaluatie van de arts-adviseur overneemt, waarna de redenering op vrij minimalistische wijze wordt besloten door twee mogelijke conclusies ("kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" en "kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft"), gescheiden door het woordje "of", waardoor de betrokkene blijkbaar zelf maar moet oordelen welke motivering op haar van toepassing is.

Dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt als volgt: "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Dat verzoekster inderdaad door de indiening van een standaard medisch getuigschrift; die de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, alle "nuttige en recente inlichtingen" heeft overgemaakt.

Dat verzoekster door het overmaken van alle medische attesten aantoonde dat de behandeling weldegelijk van cruciaal belang is voor de gezondheidstoestand van verzoekster.

Dat indien verzoeksters' ziekte niet ernstig zou zijn, de behandeling reeds gestopt zou zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien onzorgvuldig tewerk is gegaan, wat blijkt uit het feit dat ze verzoekster als een "36-jarige man" omschrijven. Indien er zelfs niet wordt nagegaan of het om een man of een vrouw gaat, kan men er zich vragen bij stellen over hoe nauwgezet ze de situatie van verzoekster onderzocht hebben.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 9ter van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

2.6. In haar middel herhaalt verzoekster dat zij zwaar depressief is en suïcidaal en dat een terugkeer naar haar land van herkomst daardoor niet raadzaam is.

2.7. In de bestreden beslissing werd verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 6 september 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing van 18 september 2013. Dit advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-10/10/2011, dr. Thoné, betrokkene lijdt aan depressie, vertoont angsten en een sociale fobie, er wordt vanuit gegaan dat de behandeling levenslang zou kunnen duren en dat de toestand nooit zal verbeteren. Er wordt ook gewezen op een eventueel zelfmoordgevaar indien betrokkene zou teruggestuurd worden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 36-jarige man zou een chronische depressie vertonen, maar verder waren hier geen verwikkelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene. Het mogelijke suicidegevaar is louter hypothetisch en speculatief en er werden geen reële pogingen in die zin ondernomen noch waren er hier concrete beschermingsmaatregelen voor nodig.

De beschreven psychische chronische problematiek heeft zich bestendigd en in deze toestand kan volgens de internationale literatuur noch medicatie noch psychotherapie hier na meer dan 2 jaar pogingen nog verandering in brengen en dit soort problematiek kent ook zonder behandeling een gunstige evolutie.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening meer die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.8. Op grond van voormeld advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond waarbij werd verduidelijkt dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

2.9. In haar middel beweert verzoekster dat het geenszins menswaardig is om een depressief persoon uit te wijzen terwijl in haar land van herkomst een gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel omvat. Vervolgens dient te worden aangestipt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoekster gaat er blijkbaar aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies de noodzaak aan behandeling heeft ontkracht door te stellen dat "de beschreven psychische chronische problematiek (...) zich (heeft) bestendigd", dat "noch medicatie noch psychotherapie hier na meer dan 2 jaar pogingen nog verandering in brengen" en tenslotte dat "dit soort problematiek (...) ook zonder behandeling een gunstige evolutie (kent)". Verzoekster betwist noch weerlegt deze overweging-

en, waardoor haar betoog over het sociale systeem in Armenië en de financiële en geografische moeilijkheden om aldaar de gepaste behandeling te kunnen genieten verder weinig relevant zijn.

2.10. Waar verzoekster onder verwijzing naar een eerder arrest van de Raad meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van het EVRM, kan zij niet worden gevolgd. De verwijzing naar een eerder arrest van de Raad is niet dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke toestand die aan de grondslag ligt van het aangehaalde arresten analoog is aan haar persoonlijke situatie. Zowel uit het hierboven weergegeven medisch advies van 6 september 2013 als uit de bestreden beslissing blijkt bovendien duidelijk dat er wel degelijk werd gemotiveerd aangaande artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat meer bepaald de twee voorwaarden zoals neergelegd in dit wetsartikel onderzocht werden. Immers, na een studie van het door verzoekster neergelegde medische getuigschrift, meent de arts-adviseur dat er *“geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten”* waren en dat er *“geen gevaar (is) voor de gezondheid of het leven van betrokkene. Het mogelijke suicidegevaar is louter hypothetisch en speculatief en er werden geen reële pogingen in die zin ondernomen noch waren er hier concrete beschermingsmaatregelen voor nodig.”* Met betrekking tot de noodzaak aan behandeling wordt gesteld dat *“noch medicatie noch psychotherapie hier na meer dan 2 jaar pogingen nog verandering in brengen en dit soort problematiek kent ook zonder behandeling een gunstige evolutie”*. De arts-adviseur concludeert dat *“uit het medisch dossier geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene (blijkt), er (...) geen enkel vitaal orgaan aangetast (is) en de aangehaalde toestand van betrokkene (...) geen speciale beschermingsmaatregelen (vereist). Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening meer die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef.”* Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van verzoekster wel degelijk onderzocht werd in het licht van alle hypothesen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er onjuist zou zijn gemotiveerd in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Het loutere feit dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het EHRM over dit verdragsartikel doet aan het voormelde geen afbreuk.

2.11. Verzoekster is verder van mening dat de arts-adviseur tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met de medische getuigschriften, maar zij blijft in gebreke om concreet aan te duiden welke medische elementen onverenigbaar zouden zijn met de conclusies van de arts-adviseur. Naar aanleiding van de vaststelling van verzoekster dat de arts-adviseur haar niet heeft gezien en er geen onderzoek aan het lichaam is gebeurd, wijst de Raad erop dat een eigen onderzoek door de arts-adviseur louter facultatief is. De arts-adviseur beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats stellen van de arts-adviseur. Indien verzoekster het met zijn beoordeling oneens is, komt het haar toe om dit in concreto uiteen te zetten en aannemelijk te maken.

2.12. De kritiek van verzoekster op de conclusies uit de bestreden beslissing, alsof zij zelf maar moet oordelen welke motivering op haar van toepassing is, gaat uit van een onjuiste lezing ervan. Uit de beslissing blijkt immers duidelijk dat geen van beide hypothesen, met name *“een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* noch *“een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”* op haar van toepassing is. Terloops wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op 22 februari 2012 ontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.6), waardoor inderdaad reeds is komen vast te staan dat verzoekster alle nodige inlichtingen had verstrekt. De huidige blote beweringen van verzoekster over de ernst van haar ziekte en het cruciale belang van de behandeling zijn niet van aard om de overwegingen van de arts-adviseur of de daarop gestoelde conclusies uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.13. Verzoekster kan daarentegen wél worden bijgetreden waar zij oppert dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig te werk is gegaan door haar in het advies als een *“36-jarige man”* te omschrijven. Men kan zich inderdaad vragen stellen bij de nauwgezetheid van het onderzoek van haar

situatie, maar verzoekster toont niet in het minst aan dat deze onzorgvuldigheid of materiële misslag enige invloed heeft gehad op de bestreden beslissing of haar motieven.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening is gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN